

Micul lustragiu

Era într-o după-amiază, în mijlocul săptămânii. Atunci au început deodată să bată clopotele bisericii. Mulți oameni mergeau, urmându-le chemarea, pe strada abruptă în sus, care ducea la biserică. Această împrejurare a stârnit într-o mare măsură uimirea unui băiat mic, care ședea în fața uneia dintre cele mai sărăcicioase căsuțe ale străzii și îi privea cu ochi mari pe cei care mergeau spre biserică.

„Spune, Konrad”, s-a adresat el în cele din urmă unui băiat ceva mai mare, care era ocupat în apropierea sa cu tăiatul lemnelor, „de ce merg oamenii la biserică? Astăzi doar nu este duminică.”

„Dar este ziua misiunii”, l-a lămurit cel mai în vârstă. „Firește că în acest caz merg la biserică numai oamenii foarte evlavioși.”

„Oare aceștia sunt mai evlavioși decât cei care merg la biserică numai duminică?”, a întreat micuțul mai departe.

„Firește, mult mai evlavioși”, a răspuns Konrad. „Dacă n-ar fi așa, doar nu s-ar duce la biserică în cursul săptămânii.”

„Ah, și eu aș vrea tare mult să devin evlavios!”, a suspinat Karl.

„Tu, evlavios? Din aceasta sigur nu va ieși niciodată nimic”, a răspuns Konrad pe un ton hotărât. „Tatăl tău a fost un om rău, iar oamenii la care locuiești acum beau și înjură. Nu există nici măcar unul în toată casa voastră care este evlavios. Și așa ceva doar trebuie învățat de la cineva.”

„Dar mama mea a fost evlavioasă”, a obiectat Karl.

„S-ar putea, dar ea este moartă”, a răspuns prietenul.

„Mama este în cer”, a spus Karl cu un al doilea suspin. „Doresc și eu așa de mult să ajung în cer și de aceea mi-ar plăcea să fiu evlavios.”

„Eu, nu!”, a răspuns Konrad, „acolo trebuie mereu să te rogi și să cânti. Atunci prefer totuși să câștig mulți bani.”

Cu acestea, Konrad și-a adunat la un loc bucățile de lemn și le-a dus mamei sale.

Karl a mai rămas afară. Privea pios în sus, spre cer, ca și când ar fi trebuit s-o zărească acolo pe undeva pe mama. Tare ar fi vrut s-o întrebe cum să înceapă să devină evlavios, ca să ajungă și el în cer.

În clipa aceasta pășeau două doamne pe lângă el. Erau așa de zelos adâncite în conversație, încât una dintre ele n-a observat că a lăsat să-i cadă cartea de cântări. Karl a văzut-o, a ridicat cartea și a dus-o cu un salut politicos proprietarei ei.

„Ești un băiat cuminte”, l-a lăudat doamna, în timp ce scotea din cărticică o frumoasă ilustrată. „Aici ai un mic tablou frumos, iar versetul de dedesubt trebuie cândva să-l înveți pe de rost.” Cu aceste cuvinte a înclinat prietenos din cap spre Karl și a plecat mai departe cu însoțitoarea ei.

Karl a studiat atent imaginea. Dar versetul n-a putut să-l citească. Încă nu învățase să citească. Dar atunci se apropia Konrad din nou, sărind. El putea să-l ajute. Karl i-a dat ilustrata și l-a rugat să-i citească versetul.

„Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape” [Isaia 55.6], a citit Konrad.

„Păi”, a spus el disprețuitor, „numai o mică ilustrată cu un verset! Putea să-ți dea și ceva mai bun! Dar știi ceva?”, a continuat el viori. „Mama mea trebuie să ajute să curețe marea sală de gimnastică, în care cântă deseară un domn. Și atunci, înainte să înceapă, ne așezăm la ușă ca să le curățăm oamenilor pantofii când intră. Atunci putem să ascultăm și frumosul cântat, pentru că știu sus o cămăruță și ne așezăm acolo. Vii și tu? Dar trebuie să-ți îmbraci haina de duminică, auzi?”

Firește că a mers Karl cu el; și cu câtă plăcere!

Seara, înainte să înceapă concertul, cei doi mici lustragii puteau fi văzuți în fața ușii sălii, ocupați zelos cu afacerea lor. Când ultimii clienți au fost serviți, Karl l-a urmat pe conducătorul său pe o scară în sus, în cămăruța indicată, de unde puteau privi în jos la oamenii cei mulți care veniseră la concert.

Tocmai răsunau primele acorduri ale pianului. Karl nu auzise niciodată o muzică așa de frumoasă. Când preludiul s-a stins, a cântat un frumos glas bărbătesc: „«Dacă Mă veți căuta cu toată inima voastră, atunci voi fi găsit de voi», zice DOMNUL nostru.” [Ieremia 29.13,14].

Băieții puteau să-l vadă pe cântăreț de la locul lor. Karl era numai ochi și urechi. Aceasta chiar era o veste bună pentru el. Dar apoi, cântatul a devenit dintr-odată melancolic și tânguitor. „Ah, dacă aș ști cum să-L găsec și să ajung la tronul Său!”, răsuna trist, aproape cerând ajutor. Dar apoi a răsunit iarăși vesel și încurajator: „«Dacă Mă veți căuta cu toată inima voastră, atunci voi fi găsit de voi», zice DOMNUL nostru.”

Artistul cânta magistral.

Karl asculta cu respirația tăiată. Ore în șir ar fi putut să asculte cântatul. Dar după o vreme, Konrad îl trăgea de mânecă. Nu avea voie să rămână prea mult, dacă nu voiau să fie descoperiți. La ușă, Karl a mai ascultat o clipă, dar nu mai putea să înțeleagă cuvintele cântărețului și pentru că între timp se făcuse târziu, a alergat repede după prietenul său.

În seara aceasta n-a putut să adoarmă mult timp. Tot mereu trebuia să se gândească la ce auzise și văzuse. „Domnul Martensen – acesta era numele cântărețului pe care Karl îl auzise numit în mod repetat în seara aceasta – precis L-a căutat pe Dumnezeu și L-a găsit. El trebuie să fie unul dintre oamenii foarte evlavioși”, se gândea Karl și, suspinând, i-a venit pe buze: „O, dacă aș putea și eu să fiu așa de fericit!”

În ziua următoare, Karl și Konrad stăteau în fața gării ca să lustruiescă pantofi. Atunci, privirea sa a căzut pe un domn elegant, care tocmai cobora dintr-o trăsură. L-a recunoscut imediat în el pe cântărețul din seara trecută. În aceeași clipă, domnul Martensen a călcat cu ambele picioare într-o băltoacă.

„Pfui!” a strigat el, „cu frumoși pantofi m-am mai ales!”

„Acest lucru poate fi remediat”, a spus, râzând, un domn care coborâse imediat după el din trăsură. „Mai sunt șapte minute până la plecarea trenului. În timp ce eu vă cumpăr biletul de călătorie, micul puști de aici va avea grijă cu plăcere ca pantofii dumneavoastră să fie din nou curați.”

Karl deja se grăbea s-o facă. De data aceasta el își îndeplinea misiunea deosebit de grijuliu. Dar când cântărețul a vrut să-i plătească, el a refuzat categoric să primească ceva.

„Cum, tu cureți întotdeauna pantofii pe gratis?”, a întrebat domnul uimit.

„Nu, nu întotdeauna”, a fost răspunsul, „dar pe ai dumneavoastră vreau să-i curăț cu plăcere pe gratis, pentru că dumneavoastră sunteți un om evlavios.”

Uimirea străinului a crescut.

„Dar mă cunoști?”, a întrebat el.

„Da, v-am auzit ieri cântând, că Dumnezeu se lasă găsit, dacă Îl căutăm din inimă. Cine cântă așa despre El, acela chiar trebuie să fie un om evlavios.”

Străinul a rămas încrămențit. Dar deoarece micuțul avea, evident, mai multe de spus, s-a aplecat spre el și Karl a continuat:

„Și mie mi-ar plăcea așa de mult să devin evlavios și să ajung la Dumnezeu. Mama mea este deja de mult la El. Dar eu locuiesc la oameni care înjură și beau și nu merg niciodată la biserică și de aceea nu pot să devin evlavios, spune Konrad.”

„Cum te numești și unde locuiești?”, a întrebat cântărețul.

„Mă numesc Karl Steiner și locuiesc pe Hochstraße, 6”, a fost răspunsul.

Între timp, celălalt domn se întorsese.

„Este timpul”, a avertizat el.

Dar domnul Martensen s-a aplecat încă o dată spre băiat și a spus prietenos:

„Nu mă uita! Nici eu nu te voi uita. Vei auzi mai mult de la mine.”

Apoi s-a grăbit pe peron după însoțitorul său, plecat deja repede înainte.

„Lăsați-mă să vă mulțumesc încă o dată din inimă”, a spus acesta, „pentru marea desfătare pe care ne-ați pregătit-o seara trecută.”

„Să nu vorbim despre aceasta”, a respins cântărețul. „Dar, altceva: informați-vă odată de un băiat mic, pe nume Karl Steiner, care locuiește pe Hochstraße, 6.”

„Cum, ați descoperit un talent?”

„Nu tocmai. Dar cine știe? Chiar ar putea să fie. În orice caz. Băiatul mă interesează. Mi-ar plăcea să-i fac rost de un cămin mai bun și să-l trimit la școală pe cheltuiala mea. Veți avea bunătatea să vă interesați odată de el?”

Ultimele cuvinte fuseseră rostite de la fereastra compartimentului, în timp ce trenul se punea deja în mișcare.

„Aceasta este iarăși foarte tipic pentru el, curat stil artistic!”, a murmurat cel rămas în urmă, „dar de ce nu? Serviciul acesta i-l voi face cu plăcere.”

Între timp, Martensen s-a rezemat în colțul compartimentului său și a dat frâu liber gândurilor sale. În minte încă mai auzea aclamațiile și aplauzele mulțimii și citea referințele măgulitoare din ziare. Dar apoi a trebuit să se gândească la cuvintele micului lustragiu: „Sunteți un om

evlavios!” Încerca să zâmbească în legătură cu aceasta. Dar i-au dat lacrimile. „Da, măcar de-aș fi!”, a suspinat el. „Aceasta ar fi ceva mai bun decât să fi cântăreț renumit.”

În el s-au trezit amintiri din tinerețea sa și în timpul meditației, inima i-a devenit tot mai grea și mai grea.

„Aș prefera să-l iau pe băiat cu totul la mine”, și-a zis el și apoi iar i-a răsunat în urechi: „Și mie mi-ar plăcea să devin evlavios și să ajung la Dumnezeu”.

O ceață umedă, rece, plutea peste orașul în care locuia Martensen. Cântărețul șade învelit într-un halat de casă călduros, singur în căminul său amenajat bogat.

„Singur-singurel”, a murmurat el, „singur și bolnav după o viață scurtă, plină de glorie și onoare în lume!”

„Martensen nu mai cântă.” – „Și-a pierdut glasul.” - „Este păcat de un tenor atât de respectabil!” așa îl vor deplânge.

Au mai venit o vreme să se intereseze de starea sănătății sale. Dar când alți cântăreți au făcut să se vorbească despre ei, încetul cu încetul vizitatorii absentau. Interesul pentru el a încetat. Martensen cel de odinioară așa de renumit, fusese uitat.

Pași grăbiți în holul casei l-au trezit pe bărbatul singuratic din meditația sa. Cineva bate la ușă și intră un bărbat tânăr.

„Ești într-adevăr tu, Karl Steiner?” a exclamat Martensen, întinzând ambele mâini spre cel care intra. „Da, văd exact. Tu ești încă același de acum zece ani. Doream să fii aici, de aceea ți-am scris. Vrei cumva să-i ții tovărășie unui om bolnav? I-ai face cu aceasta o binefacere pe care nu va putea niciodată să ți-o compenseze.”

„O, nu vorbiți așa, domnule Martensen”, a răspuns călduros tânărul vizitator. „Cum aș putea vreodată să vă răsplătesc pentru ce ați făcut pentru mine! Îi mulțumesc lui Dumnezeu că îmi dă astăzi ocazia să fac ce mi-am dorit deja de mulți ani.”

Bolnavul a zâmbit. I-au dat lacrimile. Mai exista, într-adevăr, un om pe lume care îl iubea sincer?

După cină, Martensen a spus:

„Acolo, pe pian, este „Elias” de Mendelssohn. Cântă-mi o arie din el, știi tu care. N-am mai cântat-o de doisprezece ani, fără să trebuiască să mă gândesc la micul lustragiu.”

„Să vă cânt?”, a exclamat Karl, „și în plus chiar acest cântec, care dăinuie în inima mea tot timpul! Nu, aceasta nu pot s-o fac.”

„Te rog, încearcă numai! Va merge.”

Atunci Karl s-a așezat la pianul cu coadă și a cântat:

„«Dacă Mă veți căuta cu toată inima voastră, atunci voi fi găsit de voi», zice DOMNUL nostru.” — „Ah, dacă aș ști cum să-L gălesc și să ajung la tronul Său!”

Martensen ședea acolo, cu fața acoperită de ambele mâini.

„O, dacă aș putea să ajung la El!” a șoptit el pentru sine. „Dar acum este prea târziu. Anii cei mai buni ai vieții mele au trecut și înaintea mea nu văd nimic, decât noapte și moarte!”

Dar apoi a răsunat iarăși încurajator: „«Dacă Mă veți căuta cu toată inima voastră, atunci voi fi găsit de voi», zice DOMNUL nostru.”

Karl nu cânta așa cum cântase Martensen odinioară. Dar se simțea: inima sa era acolo. Tânărul cântăreț găsisese ce căutase.

Încă multe seri a trebuit Karl să-i cânte bolnavului și el își alegea pentru aceasta cântări care vorbeau despre dragostea lui Dumnezeu pentru cei pierduți. Dar el nu doar îi cânta. El îi și citea cu glas tare din Biblie și îi vorbea cu îndrăzneală despre Mântuitorul, singurul care este calea spre a ajunge la Dumnezeu, Tatăl.

O lume nouă i se deschidea bolnavului. Ca împăratul Ezechia în boala sa, odinioară, așa a învățat și el să spună: „Iată, în loc de pace am avut amărăciune peste amărăciune; dar Tu, în dragostea Ta, mi-ai scăpat sufletul din groapa pieirii; pentru că ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele” (Isaia 38.17). În credința în Domnul Isus Hristos, cel care a spus: „Eu sunt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” [Ioan 14.6], el a găsit mântuire și pace pentru sufletul său și o fericire fără sfârșit, fiind conștient de iertarea tuturor păcatelor sale și a acceptării sale veșnice de către Dumnezeu.

Ca un fiu iubitor s-a îngrijit Karl de bolnav. El îi cânta cântări, se ruga cu el și îi citea cu glas tare din scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu. Și tot mai profund răsună în sufletul cântărețului:

„Dumnezeu este stânca inimii mele și partea mea pentru totdeauna” [Psalmul 73.26].

„Mai cântă-mi odată vechiul nostru cântec drag”, l-a rugat el într-o seară. „Poate că este pentru ultima oară.”

Cu un glas emoționat, Karl a început: „«Dacă Mă veți căuta cu toată inima voastră, atunci voi fi găsit de voi», zice DOMNUL nostru”.

În timpul cântatului, bolnavul și-a culcat capul între perne. Părea că doarme. Karl s-a așezat lângă el. Respirația era tot mai înceată și dintr-odată a încetat de tot.

Karl a luat mâna slabă în a sa și a șoptit printre lacrimi: „Acum nu mai trebuie să cauți. Acum ești la El, acasă, și nu te vei mai despărți niciodată de El.”

Titlul original: „Der kleine Schuhputzer”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*